

προικίων και στήσ γένης, σθανώστρα καλή και μοι-ρολογήστρα.

Γοργώννα ἀλήθην ποῦ νὰ τὴν πάρῃ και νὰ τὴν σηκώσῃ!

Κανείς δὲν μποροῦτε νὰ πιστέψῃ πὼς κι' αὐτὴ τῆ φορῆ ἡ Γοργώννα δὲν ἀνκατεῦθηκε.

Τὸ κορίτσι τῆς γειτονιῆς ποὺ κλεψάν ἦταν τόσο ορόνιμο, τόσο μαζεμμένο, ποὺ κανενὸς δὲ χωροῦσε στὸ μυαλό πὼς θάρενε θεληματικά.

Ἀγκνητικὸ μπορεῖ νᾶχε κι' αὐτή. Τὴν σήμερον ἡμέρα ὁ ἐρωτικὸς εἶνε ὡμί γιὰ τὰ κορίτσια. Μὰ γιὰ ν' ἀρῆτῃ νὰ τὴν κλέψουν, ὄλα κι' ὄλα! Δὲν εἶχε τόσο κουράγιο.

Καὶ περηγοροῦσαν ὄλοι τὴν κυρὰ Μήτρακινα, ποὺ κλιγιε μαῦρο δάκρυ.

— Μὴν κάνῃς ἔτσι, κυρὰ μου, κορίτσι ἦταν κι' αὐτό. Μπα κι' ἐμεῖς δὲν κάνῃμε τὰ δικὰ μας στὸν καιρὸ μας;

— Δὲν ἦταν ἔτσι κυρ' Ἀρετοῦσα μου τὸν καιρὸν ἐκεῖνο. Εἶχαμε καὶ λίγη ντροπή. Ὁ Μήτρὸς μου.... πρὶν με κλέψῃ, δὲν ἤξερε τί λογῶ κάλτα φορῶ.

— Τί νὰ κάμῃς! Νὰ ἰδοῦμε τώρα μονάχα πὼς θὰ βρεθῇ τὸ κορίτσι.

Κι' ὄλοι μαζὺ ἐγύριζαν τὰ μάτια τους ἀπὸ τὸ σκυροδόρμι στὴν κλόπορτα τῆς Γοργώννας.

Ἦταν κλειστὴ — κλειστένο πράγμα — ἀπὸ τὸ πρῶν. Τὸ μπακαλόπουλο μάλιστα ποὺ πῆγε σκόδλο γιὰ τῆς κόπτες ἀδικὰ χτυποῦσε ὄρες ὄλοκληρες. Κανείς δὲν ἤθελε ν' ἀνοίξῃ.

— Μωρὲ τί νᾶγινε ἡ Γοργώννα;

— Δὲν τὰ κατὰ λῆξιν τὴν τὴν ἔχουν κλεμμένη κι' αὐτὴ στὸ γκαμπριέτικο τραπέζι.

— Κόττι τὴν βρῶμα!

Ἡ κυρὰ Μήτρακινα δὲν χωράτενε ἑμῶς. Ἦθελε καλὰ καὶ σώνει ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τῆς Γοργώννας.

— Ποιὸς ξέρει. Μπορεῖ νὰ τους ἔχη και μέτα. Τέτοια ποῦν' αὐτὴ.

— Δίκρο ἔχεις, κυρὰ Μήτρακινα, βάνω τὸ χέρι μου στὴ φωτιὰ γι' αὐτὸ ποὺ λές.

— Ἔτσι νὰ χωρῶ τὸν Ἀντωνάκη, πὼς ἡ Γοργώννα ἔχει ἀνακατωθῇ.

Ἡ πόρτα δὲν ἔνοιγε ἑμῶς. Ἀπὸ μέσθ οὔτε ταιμουδικὰ ἀκουγότανε. Οἱ κόπτες μονάχα τρομαγμένες κκκκκρίζανε.

— Μωρὴ ποῦ θὰ μοῦ πῆς; Ὅθ στὴν σπάσω!

Καὶ χροδόνικη ἡ κυρὰ Μήτρακινα με' δύ τρεῖς σπρωξές κατέβασε τὸ ἓνα φῶλλο τῆς πόρτας.

Μπήκαν ὄλοι μέσθ.

Ἡ κὺλῃ ἐρημη, τὸ πλυστακὸ ἀδεικνύ. Στὸ μαγειριὸ τὰ πιᾶτα ἀπλυτὰ ἀκόμη.

— Δὲν εἶχε καιρὸ βέβαια ἡ ἀφιλότιμη νὰ πλύνῃ τὰ πιᾶτα τῆς.

Κι' ἐπροχώρησαν στὴν ἀπένηντι μισόκλειστη πόρτα, τῆς κάμκρας. Ἡ Μήτρακινα πρῶτη ἔχωσε τὸ κεφάλι τῆς μέσθ.

— Βρέ, γιὰ δές, Θεὸ μου και συχώρεσέ με. Ἡ κκομοῖρα ἡ Γοργώννα.

Ἐσκυῶν ὄλοι τὸ κεφάλι τους.

— Μπα!

Ἡ Γοργώννα κοκκαλομένη ἐκοίτουσαν στὸ κρεβάτι με' τὸ μούτρο τῆς κίτρινο σάν τὸ κερί.

— Μπα τὴν κκομοῖρα!.. εἶπαν ὄλοι κι' ἐσταυροκοπήθησαν.

— Καὶ κόττιξε νὰ ἰδῆς πὼς τῆς εἶπαν τῆς δύστυχης σήμερα.

— Θεὸς χωρῆσ' τὴν!

ΣΑΜΠΡΟΛ

ΗΓΕΜΟΝΕΣ

ΑΛΛΟΙ τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ

Οἱ κ.κ.

ΧΑΡΟΚΟΠΟΣ & ΜΠΑΡΔΗΣ

Τὸ κατάστημά των κυριολεκτικῶς τὸ λατρεύουν αἱ Ἀθεῖδες

ΑΠΟ ΤΗΝ «ΓΑΝΗΝΗΝ»

Ο ΠΕΘΑΜΕΝΟΣ ΨΑΡΑΣ

Στ' ἀγαπημένο του ἀκρογιάλι ὁ ἄρρωστος ψαράς πεθαίνει. Τριγύρω μισοκοιμισμένοι τὸν ξενοχτοῦν ψαράδες ἄλλοι.

Ἔχει τὰ φύκια προσκεφάλι κ' ἡ βάρκα ἀσάλευτη ἀπομένει, σὰ γῆρα μαυροφορεμένη, στοῦ πεθαμένου τὸ κεφάλι.

Τὰ δίχτυα και τὰ παραγάδια τὰ ξάοττα, τὰ κοψίνια τὰδεῖα ἔχει στολίδια του κ' ἔκει.

Καὶ κρεμασμένο δὲ κοντάρι, τῆς βάρκας τὸ θαμπὸ φανάρι, στερητὴ καντήλα νεκρικὴ.

Γ. ΔΡΟΣΙΚΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ κόσμος δὲν στρέφεται περὶ τοὺς ἐφευρέτας νέων θεοῦβων, ἀλλὰ γύρω εἰς τοὺς ἐφευρέτας νέων ἀξιών, — στρέφεται ἐν ἀγῆ.

— « » —

Ὅταν ὁ ἄνηρωκος σὲ φιλεῖ, πιθανὸν νὰ ἐποκοινείται ὅταν ὁ κύων σὲ λείπει εἶνε πάντοτε εὐλικρινής.

— « » —

Ἡ παραγοροῦν εἰς τὰ ἄτομα εἶνε σπανία, ἀσυνήθης κατάστασις. Εἰς τοὺς λαοὺς, εἰς τὰς ἐποχὰς, εἰς τὰ ἔθνη εἶνε ἡ συνήθης.

Φ. Ρ. ΝΙΤΣΕ

ΣΤΟ ΑΣΥΛΟΝ

Ὅχι ξηρὰ διδασκαλία τῆς φιλάνθρωπιᾶς. Ὅχι λόγια, ἀλλὰ πράγματα. Αὐτὴν τὴν ἀρχὴν ἀκολουθεῖ τὸ Παρθενագωγεῖον Χίλλ, ὡς ἀπόδειξιν εὐγλωττότατα τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων, ὅταν ἔδωπε στὰς ἐσωτερικὰς μαθητρίκας του ἓνα μάθημα Χριστιανικώτατον καὶ συγκινητικώτατον «ἐφηρμοσμένης φιλάνθρωπιᾶς» ἐντὸς τοῦ ἁ' Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων.

Τὸ ἀσυλον τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην εἶχε μεταβληθῇ εἰς ἀληθινὸν ναὸν τοῦ Κυρίου. Αἱ ἐσωτερικὰ μαθητρίκι ὀδηγηθεῖσ' ἐκεῖ τ' ἀπόγευμα τῆς παραμονῆς ὑπὸ τῶν διδασκαλισῶν των ἔψαλιν μελωδικώτατα τὰ Χριστούγεννα και τὰ τροπάρια τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ και κατόπιν, περιελθοῦσαι τοὺς θαλάμους τῶν ἀσθενῶν, διένειμαν εἰς αὐτούς, μόναι, με' τ' ἀβρά τους χέρια, φρούτα και γλυκίσματα.

Τὰ δῶρ' αὐτὰ ἐξ ἰδίων τὰ πορίζονται. Δηλ. κάθε μεσημέρι και κάθε βράδυ τρώγουν λιγώτερο ἀπὸ τὸ γλυκισμά τους γιὰ νὰ συνχθῇ ἔτσι, ἀπὸ τὸ περισσευμα αὐτό, ἓνα ποσόν, τὸ ὅποιν νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς ἀγορὰν τῶν Χριστουγεννιατικῶν φρούτων και τῶν γλυκισμάτων τῶν ἀσθενῶν τοῦ ἁ' Ἀσύλου» και γιὰ νὰ διδάσκωνται ταῦτοχρόνως ὅτι πρέπει νὰ ὑστεροῦνται κατὰ περιττόν, ὅταν πρόκειται νὰ βοηθήσουν τοὺς φτωχοὺς.

Εἰς τὴν ἀπογευματινὴν αὐτὴν παρευρέθησαν ἀρκετὰ φιλάνθρωποι κυρίαι τῆς πόλεώς μας και μεταξὺ τῶν πρῶτων ἡ εὐγενεστάτη πρόεδρος κυρία Ἐλένη Νεγρεπόντη, ἡ ἀφρωτωμένη ψυχῇ τε και σώματι στὸ χριστιανικώτατον αὐτὸ ἔργον, και αἱ κυρίαι Ἀλεξ. Σκουζέ, Παπούδωφ, Σταθάτου, Φαλιέρου μέλη τοῦ Διοικ. Συμβουλίου. Ἡ ἀκάματος τοῦ ἁ' Ἀσύλου» διευθύντρια κυρία Μουσουδάκη εἶχε προσδῶσει διὰ τῆς τάξεως και τῆς καθαριότητος ἐορτάσιμον ὄψιν στὸ κατάστημα, συγκινητικώτατη δὲ ἦτο ἀληθῶς ἡ στιγμὴ ὅταν σεβαστὸς τρόφιμος τοῦ ἁ' Ἀσύλου, πνιγμένη ἐκ τῆς συγκινήσεως, εὐχαρίστησε τὰς μαθητρίκας, ἐξ ὀνόματος τῶν ἀσθενῶν, με' τὰ σεμνὰ και ἐκφραστικώτατα αὐτὰ λόγια:

— Ἡ προσφιλεῖς ἐπισκέπτριαί τοῦ φιλάνθρωπικοῦ τούτου ἰδρύματος!

Καὶ ἄλιν οἱ ἐν τῷ ἁ' Ἀσύλῳ τούτῳ περιθαλπόμενοι εἶδον ἡμᾶς, ὡς χαριέστιας περισσεύας, προσκομιζούσας τὴν ἐλαίαν τῆς παρηγορίας και τῆς ἐλπίδος.

Καὶ ἄλιν ἡ παιδικὴ ἡμῶν χαρὰ ἐφώτισε πρὸς στιγμὴν τῆς ταλαιπώρου αὐτῶν ψυχῆς τὰ σκότη και ἡ ἀγγελικὴ ἠμνοδία ἀνύψωσεν αὐτὴν πρὸς τὸν πολυέλεον δοτῆρα τῆς ζωῆς, οὗτινος τὴν θεῖαν γέννησιν σήμερον ἐορτάζομεν.

Ἀντὶ τῆς ψυχικῆς ταύτης ἀνακουφίσεως, ἦν οὕτως ἀγγελικῶς ἡ ἔξοχος ἡμῶν σχολὴ εἰθισται κατ' ἔτος νὰ παρέχῃ, ἡμεῖς, πτωγοὶ τῆς τύχης ναυαγοὶ, ἀνταποδίδομεν δάκρυα εὐγνωμοσύνης και ἀπὸ καρδίας ἀναπέμπομεν ἐνθέρμους πρὸς τὸν Ὑψίστον εὐχὰς ὅπως ἐνισχύῃ αἰεὶ και λαμπρόνῃ τὸ Σχολεῖόν σας, τὸ φωτῶριον τούτο τῆς ἀρετῆς και τῆς παιδείας.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ τῆς ἐν τῷ αὐτῷ συμπτώσεως τῶν φιλάνθρωπων ἡμῶν προστάτιδων κυριῶν, εὐχόμεθα αὐταῖς ὀλοψύγως ὅπως μετὰ τῶν σεπτῶν αὐτῶν οἰκογενειῶν διέλθωσι τὰς χαριστόνους ἡμέρας τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἐν ὑγείᾳ και ἀπότῳ χαρῆ, ἀντανακλωμένη κ' ἐφ' ἡμᾶς, ὃν τὰς μεμαρμέναις καρδίαις ἐροσεύουσι και βλασημοῦσι τὰ ἄλλα.

ΣΗΜΑΨΑΓΓΑ ΒΟΥΡΓΙΣΙΩΝ

Ἐνα λουλουδι τῆς ἐκλεκτῶν, εὐγενῆς, ἀβρότατον ἐδέχθη προχῆρες, πρωποχρονιατικά, στοὺς κόλπους τῆς ἡ γῆ τῆς Ἀττικῆς.

Καὶ ὁ ἥλιος ποῦ ἐθώπευε τὸ λουλουδι αὐτὸ και ὁ τόνος ὁ μεθυστικὸς και ὁ ὑπέρογιος ποῦ τὸ περιέβαλλε, ἐπένησαν, ἐπένησαν τὸ γοῦγορο και ὄλοκο θάνατό του.

Αἰλιναῖ μοι στοναχεῖτε, νάπαι. — Κλάψτετε, λουλουδιὰ, τὴν ἀδελφῆ σας, — κλάψτετε ἀπόδνια τὸ ταῖρι σας, — κλάψτε, Μουσικὴ, τὴν ἀβροτέραν σου ἴφρεια, — κλάψτε, Ζωὴ, τὴν εὐγενεστέραν ἐκδύλωσίν σου.

Τὸ λουλουδι ἐμαράθησε, ἔγυρε, ἐκρύφθηκε γιὰ πάντα κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα.

Νὰ μποροῦσαν νὰ τὸ ξαναφέρουν στὴν ζωὴν τ' αὐλάκια τῶν δακρύων ποὺ ἐσχηματίσθησαν ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ μωρωμένο τάφο του...

ΟΙ ΚΟΤΟΦΑΓΑΔΕΣ

Ὅνειρον χειμερινῆς νυκτός, τὸ ὅποιν δὲν συνέγραψεν ὁ Ντ' Ἀνούντζιο, ἐξεδιπλώθη προχῆρες στὰς στήλας πρῶνῆς συναδελφου.

Ὅνειρεύμεθα — ὄχι ὁ «Νουμῆς», ἀλλ' ἡ συνάδελφος — τὸ τέλος τῆς βασιλείας τῶν ἀστυνόμων και ἀποσπασματάρχων ἀπὸ μίκαν ἀπλουστᾶτην ἀπόφασιν δύο πολὺ ἐντίμων ἀνθρώπων. Τῶν κ. κ. Μαυρομιχάλη και Ζυγομαχᾶ. Ἄμα ἐπέβληθη ὅπως ὄστε ὄλοκληρον ἀπόσπασμα νὰ εἰσχυθῇ εἰς δίκην, νὰ καταδικασθῇ διὰ τὰ ὄργια τὰ ὅποια διέπραξε και νὰ γωθῇ — τὸ σπουδαιότερον — εἰς τὴν φιλακὴν διὰ ἐν ἡ δύο ἔτη. Νὰ χάσῃ ἓνας ἀστυνόμος τὰ γαλόνια του, νὰ ἀποβλήθῃ και τὰ παλληκάρια του ἀπὸ τὰς τάξεις μετὰ τοιαύτην γενναίαν φυλακίσειν, ὑποθέτομεν ὅτι δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία ὅτι δὲν θὰ ἀρπαχθῇ μετὰ τοῦτο οὔτε ἐν αὐτῷ κόττιξ.

Ἀκόμη βλέπετε εὐρισκόμεθα στὸ στάδιον τῶν ἀνειροπολήσεων. Ὅσο νάρθῃ ἡ ἀφύπνισις, ἔχομεν καιρὸν... και κοτόπουλα γιὰ τ' ἀποσπασματᾶ!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Οἱ Ἴνδοὶ με' χρυσᾶ λόγια δίδουν τὸν ὀρωιότερον χαρακτηρισμὸν τῆς γυναικός. Μέσθ στὸ Ἰνδικὸν ποίημα «Ἰταχασασαμουτσάια» ἐτάροχον τὰ σοφὰ και τὰ ποιητικώτατα αὐτὰ λόγια τὰ ὅποια πιστῶς ἐφαρμοζόμενα, ἀποτελοῦν τὰ θεμέλια κάθε σπιτιοῦ και τὴν εὐδαιμονίαν κάθε οἰκογενείας:

«Ἡ οἰκία οὐ λέγεται οἰκία, ἀλλ' ἡ γυνή ἡ γὰρ οἰκία, ἡ γυναικὸς ἔρημος, ὡς ἡ ἔρημος ἐστιν.

Ἐὶ μὴ ἔλθοι σήμερον ἡ ἀγαπητὴ μοι, ἡ ἐρουθρὰ ἔχουσα τὰ ἄκρα τῶν ὀφθαλμῶν, ἡ ἐμμελις και ἡδυεπιῆς οὐ δεῖ μοι ζῆν.

Ἐμοῦ μὴ ἐσθίοντος, οὐκ ἐσθίει αἷτη ἡ σεμνὴ και κοσμία ἐμὴ γυνή ἔμοῦ καθημένου, κάθηται και ἐμοῦ κοιμωμένου, κοιμάται.

Ἐμοῦ ἡδομένου, αἷτη ἡδετα, ἐμοῦ λυπουμένου, λυπεῖται ἐμοῦ ἀπίπτως ἀκυθρωπάζει» και ἐμοῦ ὀργιζόμενου, ἡδετα και χαριέντα λαλεῖ.

Ἐπινοεῖ ἐστὶ τοιαύτη γυνή, φιλόφρον, φιλόστοργος και φιλάνθρωπος, οἷτός ἐστιν ὁ εὐδαιμων ἀνήρ ἐν γῆ.

Ἐὶ και οἷα τοῦ δένδρου εἶη ἔνθα μένει ἡ γυνή, ἐκείνη ἐστὶν οἰκία τὸ δ' ἀνακτόριον, τὸ γυναικὸς ἔρημον, ὀμοιοφανῆς ἐστὶ τῇ ἔρημῳ.»